

3 Νοεμβρίου 2015

Η ηθική ακεραιότητα των γερόντων του Ι. Κελλίου Παναγίας Κρανιάς (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρανιάς) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1P64003>]

Δεν ήταν καθόλου άνθρωποι του χρήματος. Προπαντός ο παπα-Καλλίνικος. Ούτε ήξερε τι είχαμε και τι δεν είχαμε. Τώρα τελευταία μόνο, που άνοιξα την δουλειά στο σπίτι, που άρχισα να κάνω την Εκκλησία, αφού κοιμήθηκε ο παπα-Γρηγόρης, μου έλεγε: «Μή κάνεις πολλά έξοδα, γιατί δεν θα έχεις μεθαύριο». Αλλά και ο παπα-Γρηγόρης μπορεί να ασχολιόταν με την δουλειά και με τα χρήματα, αλλά δεν τα υπολόγιζε. Και οι δυο τους δεν ήταν άνθρωποι φιλάργυροι.

Ο παπα-Ν. Γ. αναφέρει σχετικά: «Το σημαντικό είναι που, παρ' ότι τα χρήματα τα κέρδιζε ο Γέροντας με πολύ μεγάλο κόπο στο σιδηρουργείο στην ζέστη του καμινιού ή με κίνδυνο της ζωής του επάνω στους τρούλους των Καθολικών των Ιερών Μονών, εν τούτοις, όταν ήταν ανάγκη και περιερχόταν πανταχούσα, έδιδε πολλά χρήματα. Στον έρανο, που έγινε στο Άγιο Όρος για την Σερβία, το κελλί των Κρασιάδων έδωσε 1.500.000 δραχμές, ενώ τα μοναστήρια έδωσαν μέχρι 500.000δραχμές. Έστειλαν χρήματα και σε πολλά γυναικεία μοναστήρια, που ήξεραν ότι είχαν ανάγκη, και σε ιδιώτες που τους έγγραφαν γράμματα για οικονομικά προβλήματα που είχαν. Την μικρή Σύνταξη που έπαιρναν στα γεράματα εξ ολοκλήρου την μοίραζαν σε ελεημοσύνες».

Ήταν άνθρωποι της Εκκλησίας, αλλά και αβάρετοι. Δεν βαριόταν να εξυπηρετήσουν όποιον είχε ανάγκη. Όταν κάποιος ερχόταν εδώ ή τους τηλεφωνούσε, ζητώντας τους μία εξυπηρέτηση, παρατούσαν και το φαγητό τους και έτρεχαν να εξυπηρετήσουν.

Ο παπα-Καλλίνικος επίσης πολύ βοηθούσε έξω τον κόσμο. Δεν ήταν πνευματικός, αλλά βοηθούσε πολύ με την προσευχή του τους ανθρώπους που είχαν ανάγκη. Τώρα τελευταία, που είχε και ο ίδιος καρκίνο, τον παίρνει κάποιος καρκινοπαθής τηλέφωνο και του λέει: «Π. Καλλίνικε, κάνε παράκληση». Και αυτός του απαντά: «Θα πάω να διαβάσω. Μή στεναχωριέσαι, τα ίδια έχω και εγώ». Σε κάποιον άλλο που του είπε: «κάνε προσευχή, αύριο πάω για εγχείρηση», ο παπα-Καλλίνικος του απάντησε: «δεν θα προλάβεις», όπως και έγινε.

Ένας πολύ γνωστός μας, ο κ. Ν. Π. από την Αθήνα, αναφέρει το εξής γεγονός: «Το 1997 ο μοναχογιός ενός φίλου μου με τη μηχανή του έπεσε πλαγιομετωπικά επάνω σε ένα λεωφορείο. Από τη βίαιη σύγκρουση κατέληξε πολύ σοβαρά τραυματισμένος στο Νοσοκομείο Ερυθρός Σταυρός. Η κατάστασή του ήταν απελπιστική. Κακώσεις στον εγκέφαλο, πλευρά σπασμένα και κάποια ζωτικής σημασίας όργανα πειραγμένα. Ήτανε στην εντατική και βέβαια σε αφασία. Επειδή έπαιρνε καιρό, οι γιατροί δεν έλεγαν τίποτα στους γονείς. Πήρα τηλέφωνο τον παπα-Καλλίνικο και του είπα την δραματική κατάσταση. Μου είπε: “Πάρε με αύριο”. Τον πήρα την επομένη και μου απάντησε ο π. Ιγνάτιος, ότι είναι στην Εκκλησία συνεχώς από χθές, και χαριτολογώντας μου λέει: “Έχει κάψει όλα μας τα κεριά”. Τον πήρα μετέπειτα τηλέφωνο και μου είπε επί λέξει: “Ήτανε δοκιμασία και την επομένη εβδομάδα θα έχει θεαματική βελτίωση, που και οι ίδιοι δεν θα το πιστεύουν”. Πράγματι έγινε έτσι, που η αδελφή νοσοκόμα της εντατικής έλεγε αργότερα στη μητέρα του: “Για μας ήτανε χαμένος, αλλά φαίνεται ο Θεός δεν το είχε αποφασίσει”».

Άκουγε τις προσευχές του ο Θεός και του έδινε Χάρη, οπότε καταλάβαινε τα πάντα. Για παράδειγμα, εγώ έκανα κρυφά πράγματα και αυτός τα ήξερε όλα, προτού του τα πώ.

Οι σχέσεις των δύο κατά σάρκα αδελφών, Γέροντος και υποτακτικού, ήταν άριστες. Ήταν πάντοτε αγαπημένοι. Ο παπα-Καλλίνικος έκανε πάντοτε υπακοή στον παπα-Γρηγόρη. Αλλά και όταν έλεγε κάτι ο παπα-Καλλίνικος, δεν αντιδρούσε ο παπα-Γρηγόρης. Όμως ο παπα-Καλλίνικος ήταν ο τύπος του τέλει υποτακτικού. Ποτέ δεν “πατούσε πόδι”, που λένε, να γίνει το δικό του.

Τί να πούμε και για την αγνότητα και την περί τα ηθικά καθαρότητά τους; Ήρθαν μικρά παιδιά στο Άγιον Όρος και διατήρησαν την παρθενία και αγνότητά τους αμόλυντα μέχρι τέλους. Δεν έβγαιναν ποτέ στον κόσμο και δεν είχαν σχέσεις με τον κόσμο και τα κοσμικά. Γι’ αυτό και δεν μπόρεσε ο κόσμος να τους επηρεάσει. Αυτό όμως που τους ασφάλιζε και τους ανέβαζε στα πνευματικά ύψη ήταν η ισόβια υπακοή του ενός στον άλλο και η ταπείνωσή τους.

Στα πνευματικά ήταν πιο αυστηρός ο παπα-Καλλίνικος. Πολλές φορές με “μάζευε μπροστά”. Ο παπα-Γρηγόρης ήταν πιο συγκαταβατικός. Έλεγε: «Ας’ το το παιδί να κοιμηθεί. Μικρό είναι». Και στα μοναστήρια που πηγαίναμε έλεγαν: «Ο παπα-Καλλίνικος είναι αυστηρός. Ο παπα-Γρηγόρης μαλακός. Αρνάκι».

Ο παπα-Καλλίνικος ενδιαφερόταν πολύ και για τα δογματικά. Ενημερωνόταν συνεχώς γι’ αυτά. Ανησυχούσε πολύ για τα οικουμενιστικά ανοίγματα και

προσευχόταν να δίνει ο Θεός φώτιση στους υπευθύνους.

[Συνεχίζεται]